

Na het ongeluk in De Pijp werd alles anders

08-03-14 16:14 uur – Bron: Het Parool

1

De chauffeur van de vuilniswagen zag Efrat (7) niet

Bloemen en kaarsjes op de plek waar Efrat overleed © Floris Lok

Een aanrijding met een vuilniswagen in de Ferdinand Bolstraat maakte begin december een einde aan het leven van de zevenjarige Efrat. Daarna werd alles anders voor de familie Shay.

Een bonte verzameling tekeningen ligt op de eettafel. Tekeningen van felgekleurde bloemen en bomen, maar ook van gebroken harten en poppetjes met blauwe streepjes op het gezicht – tranen.

'Efrat ik mis je' staat erbij in grote hanenpoten. 'Ze heeft een glimlag', schreef een ander klasgenootje, en: 'Ik ga nooit vergeten dat ze altijd heel leuk met me speelde.' Het viel

haar zwaar, maar Gila Shay (36) bekeek de tekeningen stuk voor stuk in de weken na het overlijden van Efrat. Yaakov Shay (43) heeft ze nog niet gezien. 'Het is te vroeg.'

Efrat Shay, tijdens de Chanoekaviering op de Cheiderschool © Het Parool

Precies drie maanden geleden vloog het echtpaar naar Jeruzalem om hun dochter te begraven. Zoals de joodse traditie voorschrijft amper een dag na het ongeluk op de hoek van de Ferdinand Bolstraat en het Cornelis Troostplein. Op maandag moest het leven eigenlijk alweer doorgaan, met de verjaardag van hun jongste dochter. 'Maar ik kon haar geen blijdschap geven,' zegt Gila. 'Een paar andere moeders hebben toen een klein feestje voor haar georganiseerd met wat vriendjes en taart – dat vond ze leuk.'

Rouwperiode

Na dertig dagen, waaronder de zeven dagen van diepe rouw, eindigde de joodse rouwperiode, de shiva, maar dat zegt maar weinig over het verdriet van de familie. 'We zijn elke dag druk met de kinderen,' zegt Gila, 'en toch is er altijd tijd over voor de herinneringen, het verdriet, die enorme pijn.'

In een glazen stellingkast naast de menorah, de zevenarmige joodse kandelaar, staan twee schoolfoto's van Efrat. Een zelfverzekerd meisje met een grote glimlach op haar gezicht. 'Ze was zo vol leven,' zegt Gila. 'Altijd vrolijk, met twinkelende ogen. In ons gezin was ze heel aanwezig, op een goede manier. Ze speelde graag met de jongens, en was een klein moedertje als ze de baby een flesje gaf.'

Ze laat een foto zien, de laatste van Efrat is van twee dagen voor haar dood. Op de Cheiderschool, omringd door vriendinnen, met om haar nek een keycord met haar fietssleutel. 'Ze hield zo van fietsen. In Israël fietste ze al graag met ons over de heuvels.'

Met haar broers en zusjes ging Efrat pas sinds een paar weken naar school in Buitenveldert, nadat de familie eind oktober naar Nederland was geëmigreerd. Israël was duur voor het grote gezin en Yaakov hoopte in Nederland zijn studie geneeskunde te voltooien die hij jaren geleden begonnen was aan de UvA. Ze hadden een tijdelijke bovenwoning in de Ferdinand Bolstraat gevonden, wat het begin van een stabiele en betere periode moest zijn.

Plannen

Maar toen werd het 6 december, en werd alles anders. 'Het is moeilijk geworden ons op de toekomst te richten. We maakten plannen, maar we hebben moeten toekijken hoe het allemaal anders liep.'

Yaakov had die vrijdag in de Ferdinand Bolstraat aan de straatzijde van het fietspad gereden, op de bakfiets met voorin zijn twee dochters. Efrat reed op haar eigen fietsje aan de stoepzijde. Maar vlak voor het kruispunt met het Cornelis Troostplein stond een vuilniswagen stil, deels op de weg, deels op het fietspad. De tram reed net langs, waardoor ze niet samen de vrachtwagen konden inhalen. Efrat ging voor, Yaakov volgde. Net toen Efrat voorbij de wagen was, trok de chauffeur op. 'Ik kon niet eens meer schreeuwen, zo snel ging het.'

Vragen

Toen kwamen de politie, de ambulance en Gila – maar heeft het nog zin daarover te praten? Yaakov heeft nog zo veel vragen: zat de chauffeur links of rechts in de cabine? Keek hij niet in zijn spiegels? Waarom trok hij zo snel op? 'Maar ik weet ook dat het er niet meer toe doet voor Efrat.'

Hij voelt geen boosheid, het verdriet overheerst alles. 'We waren pas 33 dagen in Amsterdam toen het ongeluk gebeurde, we hadden alleen gezien hoe rustig automobilisten en fietsers zich in het verkeer bewegen en hoeveel respect er is voor kinderen. Pas in de weken na Efrats overlijden ben ik op de vuilniswagens gaan letten, die rijden af en toe als gekken. Als ik dat eerder had geweten, had ik kunnen zeggen dat ze had moeten stoppen, of met haar fiets op de stoep had moeten gaan staan.'

Kinderfietsen

Efrats fietsje staat nog steeds op het politiebureau, Gila kan het nog niet terugzien. De bakfiets en andere kinderfietsen staan al maanden ongebruikt in de hal beneden. 'De eerste dagen wilde ik niet eens de straat op,' zegt Gila. 'Fietsen doen we nog steeds niet, zeker niet op plekken waar de weg en het fietspad in elkaar overlopen.'

Sinds het ongeluk rijdt een taxi, vergoed door stadsdeel Zuid, de kinderen dagelijks van en naar school. De gemeente hielp het gezin aan een huurwoning in Buitenveldert, op enkele minuten lopen van de school. Na een verbouwing hoopt het gezin zo snel mogelijk te vertrekken uit De Pijp, waar het zich niet meer veilig voelt. Yaakov: 'De verkeerssituatie bij het Cornelis Troostplein had anders kunnen zijn. Een vrachtwagen hoort niet stil te staan op een fietspad. Wij hebben het verlies, de stad heeft een verkeersprobleem. Ik denk dat er genoeg slimme mensen in Amsterdam zijn die daar een oplossing voor kunnen vinden.'

Toch voelen ze zich nog steeds thuis in de stad. 'We waren hier niet naartoe verhuisd als we geen positief beeld van Amsterdam hadden. We vinden de rust van de stad en de mensen nog steeds goed, en ook Efrat had het hier erg naar haar zin. Ze vond dat mensen hier zo veel glimlachen en zo geduldig zijn. En samen keken we graag naar de boten in de grachten.'

Lees vandaag (8-3) meer in Het Parool 'Er is altijd tijd voor verdriet'

(Door: Merel Straathof)

HET PAROOL. ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN.